

Τὰ σπλάγχνα μου τὸ πῦρ σου;

Τί σ' ἔπταισα, ὦ κόρη,

Καὶ φρικαλέον ὄρου

Μ' ἠκόντισεν ἡ χεὶρ σου;

Καὶ εἰς τὸν Ἄδην ἔτι

Αὐξάνει καὶ προσθέτει

Τὸ καίριόν σου τραῦμα

Εἰς ἄλγος ἄλγος, πόνον

Εἰς πόνον δι' αἰώνων;

Ἄχ! καῦμα εἰς τὸ καῦμα;

Ποῦ εἶναι ἡ νεότης,

Ποῦ εἶναι ἡ φαιδρότης

Ἀθώου νεανίου;

Ποῦ εἶν' ἡ ἁρμονία,

Ἦν εἶχ' ἐν τῇ καρδίᾳ

Παρήγορον τοῦ βίου;

Τὸ πνεῦμα ποῦ τὸ θεῖον;

Τὸ πόσον μεγαλεῖον,

Τοῦ Οὐρανοῦ τὰ δῶρα

Τὰ ἔξοχα; ποῦ εἶναι

Αἱ εὐγενεῖς ὀδύναι

Καὶ ἡδοναὶ τοῦ τῶρα;

Ἐμάρανες τὰ πάντα

Δεινότατα συμβάντα

Κατεπιπροκαλοῦσα

Κ' ἐγένου Ἐμπουσά του

Καὶ Ἐρινίως σκληρά του

Ἦ πρὶν ἄδρά του Μοῦσα;

Βαθύτατον, τοσοῦτον,

Ἀμύθητον τοιοῦτον,

Πρὸς τί νὰ δώσῃς πόνον;

Καὶ δικτὶ σπανίας·

Καρδίας, διανοίας,

Ψυχῆς νὰ κάμῃς πόνον;...

Πρὸς τοῦτον χιλιάδες,

Πρὸς τοῦτον μυριάδες,

Σωμάτων, ἂν χαθῶσι,

Τί εἶναι;... τί σημαίνει

Αὐτὸ τὸ πᾶν ἐν γένει;...

Τίς πνεῦμα θ' ἀνξιώσῃ;...

Αὐτὰ σιγὰ θὰ λέγῃ,

Κ' ἡ γλῶσσα θὰ σὲ φλέγῃ

Μὲ πόρινα στοιχεῖα

Ἐκλάμποντα ἐμπρὸς σου!

Ποῦ τότε ὁ χορὸς σου,

Καὶ ποῦ ἡ εὐτυχία;

Φίλιππος Δ. Θίκενοβίθης.

Εἰς τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐπέτειον ἐορτὴν τῶν
γενεθλίων μου ἐπὶ τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ

Καστέλλη (Castelli)

Ἐβδομήκοντα ἐννέχ ἔτη σήμερον μετρῶ.

Εἰς τὴν Γῆν τὸ φῶς ἀπ' οὐοῦ ἤρχισα νὰ θεωρῶ.

Τὸ σαρκίον μου ἐρθάρη κ' εἶν' αἱ τρίχες μου λευκαί,

Καὶ μ' ὠθοῦσιν εἰς τὸν τάφον αἱ ἡμέραι αἱ κακαί.

Ἄχ! ἀπέκαμον τὰ ὦτα καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου πλέον,

Καὶ κατήντησα ὁ πάλαι ἡ σκιά μου τελευταῖον.

Καὶ αἱ φίλοι πάντες, ὅσοι μετ' ἐμοῦ ἐν συμφορᾷ

Ἦνωμένοι συνδιήγον, ὡς κ' ἐν τέρψει καὶ χαρᾷ,

Πρὸ ἐμοῦ ἀπῆλθον ἤδη εἰς τὴν ἄλλην τὴν ζωὴν,

Κ' ἐν τῷ μέσῳ μένω τάφον ἐγὼ μόνος εἰς τὴν Γῆν.

Κ' ἂν νὰ δέσῃ νέος φίλος θάλῃ μετ' ἐμοῦ φίλιαν,

Δὲν νεάζω, ν' ἀπολαύσω τὴν τοιαύτην εὐτυχίαν.

Εἰς ἐμὲ τὸ μέλλον πλέον ἀνεκτὸν δὲν προσγαλᾷ,

Καὶ πατῶν εἰς τῶν ἐτῶν μου τ' ἄκρον δὲν πατῶ

[καλά...]

Ἄς ἐλπίζωσι τῆς τύχης τοῦ λοιποῦ οἱ ἐκλεκτοί,

Εἰς τὸ ὠραλόγιόν μου μένει ἄμμος μετρητή...

Μετ' ὀλίγον ἔτις πίπτῃ κόκκος τῆς ὁ τελευταῖας,

Καὶ ἐσήμερον ἡ ὥρα ἡ ἐσχάτη μου εὐθέως...

Ἦσεν χαίρων ἐντασοῦτῳ θὰ παρέτεινον τὸ ζῆν,

Ἐπειδὴ τὰ πάντ' ἀκόμη μὲ εὐφραίνουσ' εἰς τὴν Γῆν

Ὡς ὁπότε ἤμην νέος, καὶ τὰ ἄστρα τὰ λαμπρά,

Κ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὰ ἄνθη τέρπουσι με τὰ φαιδρά.

Καὶ συχνὰ πρὸς θεῶν κόρης, ἧτις θάλλον κάλλο,

[ἔχει,

Φλόξ τὰς περὶ τὴν θάνατον τούτου μου νὰ διατρέχῃ.

Καὶ τὸ πνεῦμά μου ἀκόμη κοῦφα ἔχει τὰ πτερὰ,

Οὔτε εἰς δεσμὰ ὑπείκει τὰ τοῦ σώματος σκληρά.

Κ' ἐμπορῶ — μ' ἀκούετ', — ἔτι ἐμπορῶ νὰ τρα-

[γυρῶ,

Ἄσχημα. ὦραϊα, ὅμως τραγωδῶν δὲν ἀπαυδῶ.

Καὶ ἂν πρέτερον ἡ Μοῦσα μοὶ προσήρχετο βρα-

[δεῖα,

Πᾶσά μου περὶ ἰδέα τῶρα κ' ἔρχεται ταχεῖα.

Οὔτε λύπη τις μὲ θλίβει οὔτε τυραννεῖ φροντίς,

Ὅ,τι θέλω ἔχω, θέλω ὅ,τι ἔχ' ὡς ποιεῖς.

Τῆς ζωῆς μου θ' ἀναιτέλῃ πάλιν ἡ ἀόχῃ, θαρρῶ,

Καὶ τὸν ἥλιόν μου ἄνω, ὅχι κάτω θεωρῶ.

Καὶ μοὶ φαίνονται τὰ πάντα πόσον ἐπὶ Γῆς ὦραϊα,

Ὅστε τ' εἶν' ἄλλοῦ νὰ μάθω οὔτε μ' ἡλθακᾶν ἰδέα!

Νίκα; φλέγομαι νὰ ἴδω ἔτι τῶν ἐπιστημῶν,

Καὶ κοινῶς νὰ ἐορτάσω καὶ τὴν ἐκείνων ἡμερῶν.

Μετά ἡμῶν τοῦ δικαίου νέου πόλεμον, δεινόν,

Θέλω ἔσθω ν' ἀναιτέλῃ ἡ Αὐστρία φαιδρῶν,

Καὶ ἐν νύκτι λάμψει θέλω καὶ πρὸς νέον μεγαλειόν
Ἡ Βιέννη νὰ κροκόφῃ θυμαστική ἐξ ἐρείπων.

Τίς τὴν μοῖραν ἀποφεύγει τὴν κοινὴν ποτὲ θνητόν;
Ἀλλὰ δέομαί σου, Πλάστα, δέομαι γονυκλιτῶς·
Τὸ ταχύτερον ἐντεῦθεν μόνος λάβεμ', ἐπειδὴ
Τοῦ λαμπροῦ σου τούτου κόσμου πῶς ν' ἀφῆσω
[τὸ ἥδός·

Πραγμωτέρον μοι ὅμως καὶ εὐδόκιτον νὰ ζήσω
Εἰς τὴν Γῆν σου ἕως ὅτου Μαθουσάλας καταντήσω]
Μετάφρ. ἐκ τῆς Γερμανικῆς φ. λ. Α. Οἰκονομίδου.

ΒΙΩΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

Ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἡμέτερος εἰς
τὴν κατ' ἡμᾶς καθαρζέουσαν μεθωρμηγνέμενον.

Κύπρις θεὰ ἡ μεγάλη ὑπνοῦντί μοι εἶπα παρῆσται,
Νήπιον ἄγουσα ἐκ τῆς ὠραίας χειρὸς τὸν υἱὸν τῆς,
Τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν νενευκότα· καὶ εἰπέ μοι
[τόσον·

Φίλε βουκόλε, λαβὼν μοι τὸν ἔρωτα δίδασκε ν' ἔδῃ·
Οὕτως εἰπαῖσα ἀπῆλθε, τὰ ἔργα δ' ἐγὼ τῶν βου-
[κόλων

Νήπιος, ὡς ἂν ὁ ἔρως ἐμάνθαν', ἐδίδασκον τοῦτον.
Πῶς τὸν πλαγίαυλον Πάν, Ἀθηναῖ τὸν αὐλὸν πῶς
[ἐρεῦρε,

Πῶς ὁ Ἑρμῆς τὴν χελώνην, τὴν λύραν ὁ Φαῖδος
[Ἀπόλλων.

Τὸν ἐξεδίδασκον ταῦτα ἐγὼ πλὴν δὲν ἤκουε λόγους,
Ἀλλ' ἐρωτύλα μοι ᾔδεν αὐτὸς καὶ μ' ἐδίδασκε πόθους
Τῶν τε θνητῶν κα' ἀθανάτων καὶ ἔργα ὁμοῦ τὰ μη-
[τρῶα,

Κ' ἐπελαθόμην μὲν ὅσων ἐγὼ ἐξεδίδασκον τοῦτον,
Ἐμαθον δ' ὅσα ὁ ἔρως ἐδίδασκε ἐμὲ ἐρωτύλα.
Φιλ. Α. Οἱ.

ΒΙΩΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

(Τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κείμενον).

Ἄ μεγάλα μοι Κύπρις εἴθ' ὑπνώοντι παρῆστα,
Νηπίαν τὸν ἔρωτα καλῶς ἐκ χειρὸς ἄγουσα
Ε' χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔρως μῦθον.
Μέλπαιν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν ἔρωτα δι-
[δασκε.

Ὡς λέγει γ' ἄ μὲν ἀπῆλθεν, ἐγὼ δ' ὅσα βουκο-
[λίαν.

Νήπιος ὡς ἐθέλοντα μοθεῖν τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὔρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθήνα.

Ὡς χελὼν Ἑρμῶν, κίθαριν οἱ ἄνυσ' Ἀπόλλων.

Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπαῖσσεν ὁδῶν,
Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ᾔδειν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους καὶ ματέρος ἔργα.

Κηγὼν ἐκλαθόμην μὲν ὅσων τὸν ἔρωτ' ἐδίδασκον,
Ὅσα δ' ἔρως μ' ἐδίδασκεν Ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΘΡΗΝΟΣ.

Ῥέετε, στίχοι, Ῥέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,
Ἀβίαται, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Ἴδού τῆς Ἑμμας μου, ἰδού ὁ τύμβος ὁ μονήρης.

Τὸ αὐλὸν, ἐνθ' ἀρετῶν αὐτὴ κοιμᾶται πλήρης·
Εὐχαρις Ἑμμα! Ἐκ τῆς Γῆς διήλθε, περιλμένη.

Ὡς ἀστραπὴ τις λάμπουσα ὁμοῦ καὶ σβεννυμένη,
Φεῦ! μέλανα τὸν θάνατον ἐπέιδον νὰ ἐνσκήψῃ,
Τῶν ἡμερῶν σου τὴν αὐγὴν ἀγρίως νὰ καλύψῃ·

Καί, κλειομένου· ὀφθαλμοῦς τοῦς θεῖους σου ἡρέμα,
Δυσκόλως τοῦ λαμπροῦ φωτός ν' ἀποχωρίζωντ', Ἑμμα!
Ῥέετε στίχοι, Ῥέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,

Ἀβίαται, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Τὸ σμήνος νέων λατρευτῶν, καὶ κούφων καὶ μα-
[ταίων,

Ὅσους τὸ κάλλος εἴλκυε τῆς κόρης τὸ ὠραῖον,
Ὁ φροῦδος κόσμος, οὐτινος ὑπῆρξεν ἡ λατρεία,
Εἶδον τὸν θάνατον αὐτῆς ἐν πλήρει ἡσυχίᾳ.

Οἱ ἐνδεεῖς, οὐκ πρόθυμος αὐτῇ πρὸς εὐπορίαν,
Ἐκ δυστοχίας ἔφερε συχνά εἰς εὐτοχίαν,
Οὐδ' ἓνα εἰς τὰ στήθη των ἐνεῦρον, ἓνα στόνον,

Καὶ τὴν θρηνοῦσάν της σκιάν παρηγοροῦντα μόνον·
Ῥέετε, στίχοι, Ῥέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,
Ἀβίατοι, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.

Ἀλλ' ἡ φίλια; καὶ αὐτὴ ἡ πτερωτὴ φίλια
Ἀνεῦρεν ὅτι λέγεται καὶ γέλως κα' εὐθυμία·
Οὐδὲ τῆς μνήμης ἔκτισε τῆς Ἑμμας πενηκταίας·

Ψευδὲς τὸ πένθος της στιγμᾶς διήρκεσε βραχείας·
Ὡ Ἑμμα μου εὐχίσθητε, πιστὴ, γλυκεῖα φίλη,
Δὲν ζῇ πλέον ἡ μνήμη σου ἐδῶ, δὲν θ' ἀνατεῖλῃ·

Τὰ ὄμματ' ἀποστρέφουσιν ἀπὸ τοῦ μνήματός σου,
Τὸν ἦχον ἐλησμόνησαν καὶ τοῦ ὀνόματός σου.
Ῥέετε, στίχοι, Ῥέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,

Ἀβίατοι ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Πλὴν μόνος εἰς τὸ πένθος του πιστός καὶ εἰς τὸν πόνον
Ὁ ἔρως, δὲν εὐρίσκει που παρηγορὸν τὸν χρόνον·